

DOMAČA KAPLJA - št. 2.

000000000000

000

0

SPLOŠNA OFENZIVA.

Na Duhovo smo imeli dan, ki nam ne bo šel zlahka iz spomina. Bil je to dan splošne ofenzive. Danó je bilo povelje za naskok vseh važnih postojank. Povelje se je tudi izvršilo. Naskok je v polni meri uspel.

Že v soboto zvečer so naši zvesti zavezniki iz Študentarije naskočili z dveh strani Nanos. Ta postojanka je bila precej važna in iz previdnosti je rezervno moštvo iz Lepopetne vasi izvedlo v nedeljo zvečer zavzetje do konca. Vrhovno poveljnik je poslal svoje ogleduhe celo v oddaljeno Postojno. Najboljši elementi so prevzeli to važno nalogo: priznani fotograf Komendator Riba, previdni Peližak, brzi sel Kalmiro in napoprana Koronejo. Jofež pa je nadomeščal radio-aparat. Vsi so bili na mestu. Posebno pa se je izkazal Riba, ki je slikal celo premikanje človeških ribic v jami. -

Druga važna postojanka, ki so jo naši zavezniki iz Profesorije po hudi borbi zavzeli, je Trstelj. Ker je bil ta vrh nekoliko manj ogrožan, so se ga lotili starejši zavezniki, katere je vodil trebušnik Jose, in ga popolnoma osvojili. Kljub hudim naporom je ta skupina s trepetajočim sreem, s kukalom na nosu sledila premikanju Kuellarjev, o katerih bomo še obširneje pisali. -

Tudi Aventinci so se z vso požrtvovalnostjo in resnostjo vrgli v borbo in dosegli se kaj lepe uspehe. Mlada, a odločna skupina štirih "momkov" je pod poveljstvom Jožeta Kajzerja po hudi borbi zavzela Snežnik. Druga skupina Aventincev pa je pridno vobunila po Vipavski dolini in se končno utaborila tam nekje pri Žagarju blizu Ribnice. Prevzela si je skrb za prehrano moštva. Kaj pridno so nje člani pod vodstvom priznanega pekovskega mojstra Morloviča sukali nad žerjavico nič manj ko 18 kg težkega janca. Hrano so nato po radiu pošiljali na razna "potišča". Kuellarji poročajo, da oni niso prejeli namenjenega jim deleža. Sumi se, da se je med jančevce vrnil kak izdajalec. To je tudi možno, ker je skupina štela ravno 13 ljudi. Morda nam bo o tem kaj več poročal posebni poročevalec "Aventincea", ki je bil na pojedino povabljen. -

Naš posebni poročevalec se je pridružil Kuellarjem in poslal nam je kaj obširno poročilo, ki ga v celoti objavljamo:

Že nekaj noči prej se je v Fjok-Šču-Čajski vasi pri črni kavi in s Čin-Čajevo zgodovinsko uro v roki izdelal podroben načrt za naskok ponesnega Kuelja. Poveljništvo je, zavedajoč se premnogih težkoč in zaprek poverilo delovanje v tem delu izključno prostovoljcem. Drugi, ki so se javili, niso bili sprejeti. -

Opustimo opis vseh poprednjih priprav, da se ne prekršimo zoper zakon o javni tajnosti, in odpeljimo se na rifske postaje, od koder je naša junaška četa odkorakala. Kdor zna, koliko je dvakrat osem, bo takoj uganil, koliko nas je bilo. Ker je to število deljivo z dva, se je tudi naša skupina razdelila na tri dele. Že v Rifu sta se dva člana odcepila; imela sta važne vohunske posle (vohunila sta za...žganjem). Bila sta to: Američanka Vida, naša zvesta prijateljica, ki bo v bližnji bodočnosti ponela glas o štampiharski slavi čez Ocean (Morda bo glas poščegetal tudi kakega ameriškega strica v uho, da se nas bo usmilil in nas rešil vseh težav), in zvesti njen bratec in svetovnoznani kipar Mladen. Ta bo v kratkem sprejet med štampiharske državljane in se je v tem smislu že razgovarjal s Fjoketom, kateri se je zanj navdušil radi njegovih visokih fizioloških zmognosti. Pa tudi dleto zna kaj pridno sukati. Štampiharska vlada mu je že poverila važno kiparsko delo.

Ostali so pod vodstvom ~~...~~ Pine vohunili za...hladno senco ob vznožju Kuelja.--

Celotno družbo sta tvorili -kakor rečeno- dve osmici (da ne bo kdo zamenjal osmice z osmico!). Prva osmica se je, kakor smo že omenili, razdelila na dva dela in vršila vohunske posle, druga pa, kateri sem se jaz pridružil, je pod vodstvom Kucelarije z vso ognjevitostjo naskočila ponosnega očaka.--

Preden nadaljujemo, moramo na kratko omeniti nekatere pomembnejše člane, ki so igrali v tej osmici važno vlogo. Prva je kronometristinja Dana, ki je vestno beležila ure in sekunde (minute je izpuščala). Kaj dobrodošla nam je bila prisotnost Kucelarije, ki je poznala vsako zajčjo stezo. Fjoketo je že predlagal (in predlog tudi odobril), naj bi se imenovala za štampiharsko stezarijo. Imela naj bi tudi pravico pobirati stezarijo.

Ne smemo pozabiti na Lejkarja Berta, ki se je s svojo "Leico" kaj pridno sukati okoli nas. Pridružil se nam je na povabilo Edija, kateremu je v zahvalo potrpežljivo prenašal nabasan nahrbtnik...

Takoj v začetku sta vodila Kucelarija in njen javnik Fjoketo, katerima se je kmalu pridružil orjaški Rudir. Ta je bil ves dan nekam zamišljen; najbrže ker ni med naskakovalci ugledal prijaznega obraza, o katerem je prejšnjo noč sanjal. Radi tega pa je skušal potožiti svoje bridko gorje Ediju in se je prav pridno sukati okoli nje ko mačka okrog vrele kaše.--

Sam nebeski Peterček nam je bil to pot še pretirano naklonjen, kajti prav nič ni štedil s poleni in jih pridno metal soncu v razžarjeno žrelo, da je to s peklenko zlobnostjo udrihalo po naših plečih in bucah, tako da se je Fjoketu že vrtelo v podstrešju.

Dospevši na prvo planoto so prednje straže polegale v mehko kamenje, da po četrtturnem čakanju zaslišijo jodlanje zaostalih. Tako je šlo potem vse pot: uhajanje in čakanje prav do modrikastih skal, ki so nas prijazno vabile...

Začelo se je naporno plezanje po drči (Naj mimogrede omenimo razdvojenost glede drči: eni so ji pravili drč, drugi pa drča. To je na živce ubogega Fjokeloviča tako uplivalo, da ni naslednjo noč niti zatisnil oči. Paragrafi iz Breznikove slovnice pa so ~~...~~ pred njim plesali divji ples). Edi, ki je bil čakarenja sit, jo je junaško urezal skozi gozd. Tam se je lahko skrival in možno je, da je tudi kaj sleparil, ker prehitro je položil svoj desni čevelj na najvišjo skalo. Bilo kar bilo, po drči je še vedno vodila znana trojica. Sonja je nekoliko zaostala, ker se je pridružila Tonku, ki je nekoliko preveč sopihal (Pozneje je pravil, da je sopihal le za šalo, ker je hotel posnemati soma). Na drči se je zgodil velik čudež. Slišali ste že večkrat, da je človek včasih podoben živali. Jaz sem se tej trditvi vedno smejal, a prisegam, da se ji ne bom več smejal, če imam živeti še celih osem dni. Vsi, od zadnjega do prvega, smo se poživalili, in sicer smo najbolj sličili psu: plezali smo po vseh štirih in iz izsušenih ust-gobcev nam je molel enim-krajši, drugim daljši jezik. Kronometristinja se je med plezanjem za hip zopet počlovečila, si položila desni kazalec na čelo in skrbno vprašala Fjoketa, kaj bi se zgodilo, če bi ves oni grušč oživel. "Vseh skupaj bi vlekel v dolino", si je sama odgovorila. Fjoketo pa, ki je bil plezanja že sit, je zalajal: "Morda pa bi nas vlekel navzgor."

Kakih 163 metrov pod vrhom, na najnevarnejši točki, sta se Kucelarija in njen javnik priporočila Sveti Trojici in se divje zagnala v prijazno vabečo skalo. Drugi, videč njiu ognjevitost, se niso silili, temveč so se umerjeno kobacali za njima v spoštovanja vredni razdalji...

Nenadoma je napolnil ozračje pretresujoč krik. Prvima dvema je srce najprej zastalo nato pa junaško zlezlo v hlače. Začulo se je bobnenje skale, ki je s silovito naglico kotalila v dolino. (Ustrašila se je bila orjaškega Rudirja in mu smuknila izpod nog). Trenutek grobne tišine... "Kaj se je zgodilo!?" - "Nič, nič", se je oglasilo od spodaj in prvima dvema je srce spet zlezlo na mesto.--

Edi, ki je zaradi nekaterih nerednosti prvi došel na vrh, je divje rjovel in nam z znamenji dajal navodila, kod naj hodimo, da bo bolj nevarno...

Skupno snidenje na vrhu je bilo kaj ganljivo. Vsem so se oči osolzile, ko sta se Kucelarija in kronometristinja objeli. Slednja je vsa trepetala. Zvedeli smo bili, da je po čudnem naključju ostala živa. Skala, ki se je kotalila v dolino, je švignila mimo nje, namesto da ji bi priletela naravnost v glavo. Smrtni strah pa ji je le ostal in zapustil na njenem obrazu svoj pečat.- Lepi spomini s Kucelja!...

.....
Naše oko se je poželjivo paslo po Trnovskem gozdu, pogled na zasnežene Goljake pa nam je vliil nove korajže in zlekneli smo se v mehko kamenje. Prav na najvišji skali smo našli nekaj ogorkov, iz česar smo skleпали, da je pred nami že lezlo tam mimo kaj človeku podobnega. Na vrhu smo sicer ~~naleteli~~ naleteli na kakih dvajset čudnih bitij; nismo pa mogli ugotoviti, kateremu razredu vretenčarjev spadajo. Pozneje pa smo po čudnih glasovih, ki so prihajali iz njih goltancev, dognali, da pripadajo civilizirancem. Bili so videti precej udomačeni, a naše rjojenje jih je vendar le preplašilo in kmalu so jo odkurili v goščo Trnovskega gozda. Še preden so se te čudne prikazni porazgubile, sta ju naši dragi nerazdružljivi sestrici mislili vprašati, ali imajo kaj soli, ker da sta jo snidve pozabili doma. Pa je Fjoketo po salomonsko razsodil: "Če je mi nimamo, kako naj bi jo oni imeli."....

Poslali smo še nekaj misli proti plešasti strani Čavenskega pogorja, kjer so se naši zvesti zavezniki v cerkvi sv. Hieronima zahvaljevali za doodeljeno jim zmago, ter ~~š~~ nato odskakljali proti koči na Selovcu, kjer smo slavili našo zmago. Priredili smo pojedino, kakršne nisem še nikoli videl na Selovcu (bil sem tam prvokrat). Manjkal je samo še Lazar, da bi lovil drobtine. Naše dame so kar teknovali, da izkažejo svoje "čuharske" zmožnosti; ostali smo pa teknovali, da izkažemo svoje "žerene" zmožnosti.-

Kar se kraja in okolice tiče, ni peresa, da bi ga moglo opisati. Voda pa taka, da se nam je kar milo storilo, ko smo v njej močili nosove. Fjoketo je izjavil, da je s požirkom te rajskomile kapljice ves njegov napor in trud poplačan.-

Veliko pozornost je vzbujal "lajač" volčje pasme, ki nam je izkazal svojo čast, s tem da se je skoraj dal slikati. Po njegovem lajanju smo ugotovili, da mu je ime Luži. Nismo pa mogli zvedeti, ali ima kake sorodnike med Lužiskimi Srbi.

Druge važne osebnosti so bili pujski v hlevu, kjer so imeli sedež kraljaškega zbora. Bili pa so zelo sramežljivi in niso marali, da jih vsi istočasno občudujemo. Le vsak posebej jih je smel obiskati. Kronometristinja pa je vestno beležila trajanje vsakega obiska.

"Čas je, da odidemo", je zabrněl kronometristinjin glas in odcapljali smo za stezarišo. Le slednji se imamo zahvaliti, da ni bilo treba najeti kakega senika za smrčanje, kajti še o pravem času nas je po skrivnih stezah privedla do postaje. Sicer pa smo jo evrli, ko da bi nas kdo žgačkal pod podplati. Ni torej čudno, če je tu pa tam kdo pomolil noge proti nebeškim višavam. Le vprašajte Dano, kako je bilo. (Moj aventinski tovariš Rindolf bi tu rekel, da je tu pa tam kdo poljubil mater zemljo. Ker pa si ne maram naprtiti kake tožbe zaradi plagiata, sem se rajši nekoliko bolj neškodno izrazil). --

Naše vračanje je bilo liki kak zmagovit pohod. Občinstvo nas je z navdušenjem, občudovanjem in pomilovanjem pozdravljalo. Posebno pažnjo je posvečalo Kucelariji. Otroščad se je še posebej trla okoli nje in občudovala njeno uniformo. V Potočah ji je odposlanstvo, ki nam je prihitelo naproti, izročilo lep šop vrtnic. Izražena je bila tudi želja, naj bi naš kričalni zbor kako zatulil, a ker nam je rifski postajenačelnik že zjutraj zabičal, da ne bo radi nas zakasnil odhoda vlaka, smo se z vikom in krikom poslovili. Šlo je, ko bi nas veter nosil. Lejkar se je med potjo venomer oziral na levo in desno. Kaj je neki iskal? Uganka je bila kmalu rešena. Zvedelo se je, da je vnet nabiralec raznih vrst blata, in hotel je svojo zbirko na vsak način povečati še z vzorcem vipavskega blata. Posrečilo se mu je iztakniti lepo, dišečo mlakužo in kar "žmovsnilo" je, ko je zagazil vanjo. -- Tako se mu je izpolnila še zadnja želja...

Na rifski postaji so nam priredili veličasten sprejem. S posebnim popoldanskim vlakom je dospelo številno občinstvo. Posebno dobro je bila zastopana Urmoharska vas. Pomembno je, da je Urmohar prišel brez diplomatskega ovratnika in brez ovratnice. Fjoketo mu je takoj izročil Kucelarijo živo in zdravo v varstvo. Bal se je namreč, da mu ta spet požuga z desnim kazalcem, kakor je to napravil v Urmoharski vasi dne 21. popkoveca ob 11. 54 zvečer.....

Zgnetli smo se v vlak. Sledilo je prepevanje, kričanje, razpravljanje, mrdanje in smeh. --

Postaja, izstop, tramvaj, žvenketanje s ključem...

Globok vzdih in že sem spal spanje pravičnega. --

Vse je šlo torej ko po olju. Bitka ni zahtevala nobene žrtve in rdečkariji so vse obveze spet potrosili z naftalinom. Nadi je sicer želodček nekoliko ponagajal, a zadostoval je Rudirjev sočutni pogled in bila je zdrava.

Še posebej moram pohvaliti pogumno Sonjo, ki je vzdržala brez Hoffmannovih kapljic. --

Povedal bi še nekaj, a ker se bojim, da bi me čitatelji ovačili, rajši molčim...

MALE NOVICE.

(Poroča naš večni sitnež)

Med Štampiharji kroži vest, da se je neki Aventinec pritoževal radi spobtnega dne. Ker se ne ve natančno, kdo je to bil, ni bilo mogoče dati zadoščenja na pritožbo. Po dolgem tuhtanju pa smo se spomnili, da smo bili najbrže preveč kavalirski. Seveda ima Aventinec prav, ker smo ga mnogo prikrajšali na časti in slavi, posebno kar se tiče družabnosti.

NAŠE NAJMLAJŠE ŠTAMPIHARCE.

Poročajo nam, da sta se Čin-Čaj in Fjoketo zedinila z načelnico našega otroškega vrta, da se v naš program uvede tudi hazena. V ta namen se je že nabavila potrebna žoga. Upamo, da bodo naše male štampiharce nastopile že v jeseni.

Med Štampiharje je priletel iz Lepopetne vasi meteor, ali prav za prav meteora neprecenljive vrednosti. Ko so jo naši strokovnjaki in zvezdobuleci preiskali, so ugotovili, da je sestavljena iz samih lepih redko najdljivih lastnosti, in sicer: iz 5% sportne bojevitosti, 25% krasnega petja, 20% kavalirskega obnašanja in 50% družabne zaveznosti.

????????????????????????????????????
????????????????????????????????!!!!!!!

JAVNO KA...KARAMO !

gospoda Pepča in Karlikjota radi njune prevelike bojevitosti pri zadnji nogometni tekmi proti lepopetnim vaščanom. Bati se je bilo, da bomo radi njiju poraženi, kar se tiče kavalirstava, dasi smo sportno zmagali s 7 - 0.

S tališča štampiharskega mišljenja nas je bolj zadovoljila naša predzadnja zmaga proti Aventineem, ko smo sportno zgubili s 2-6, a kar se tiče družabnosti dosegli uspehe, o katerih drugi niti ne sanjajo. Da nismo tudi zadnjič zmagali, je najbolj krivo dejstvo, da so Lepopetneži, kar se tiče družabnosti in sloge, zelo nevarni tekmeči. In res so se prav lepo izkazali.

!!!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!!!!
..... ++++
          ++

NOV USPEH V ZDRAVILSTVU.

Našim zdravnikom se je zadnje čase posrečilo izvesti tudi prelivanje krvi, ki pa ni bilo prelivanje v pravem pomenu. Po operaciji, ki se je dobro obnesla, smo opazili, da imajo študentje v žilah nekaj naše krvi, mi pa nekaj študentske. Vsi bolniki se po operaciji dobro počutijo. To je zopet ena naših zmag, ki si jih Čin-čaj zapisuje v posebno knjigo.

Aristokratski Urmohar.

"Kaj treba meni je kravate,
Potreben ni mi novi gvant.
Mesto čevljev raj copate,
Raj ko salonski - sportni fant!"

Urmohar bleknil je slovesno
Čin-čaju tiho to v uho.-
Zdaj vsi vprašujemo se resno,
Kakšen kruh s te moke bo...

????????????????
????????????????
????????????????

Opomba: Pri tej spremembi ima nekaj
opraviti gospodična NADA.

Naš neodgovorni urednik prejema od vseh strani obširna poročila o sportnem dnevu. Na žalost, jih ne moremo objaviti radi pomanjkanja prostora. Sicer pa je točno poročilo o sportnem dnevu objavil tovariš Rindolf v "Avventincu". Ker pa so nekatera poročila precej duhovita, objavljamo danes le posamezne odlomke.--

Sonja: "....Naš dragi Jofež je mislil, da bo z njegovo "strelco božjo" kaj pomagal, pa so le dobili Avventinci....."

Gizela: ".....Nenadoma se pojavi kmet in nam takoj prepove tekanje in skakanje po travi.....V nekaj minutah so Štampiharji zabili prvi gol Avventincem. To je bilo vpitja, ploskanja in veselja za Štampiharje, le škoda, da je trajalo zelo malo....."

N.N.: ".....Sport je res nekaj lepega, a mora biti le sport in ne pretirano malikovanje....."

Dana: ".....Ko jim je pristna domača in žlahtna kaplja segrela glave, je prišlo do.....K sreči je nagla ploha spet osvežila prevroče glave....." "Vsi dobro opremljeni, a med njimi je bil tudi eden salonsko opremljen s pisano ovratnico..... Sodil je nič manj kot njegovo veličanstvo Cesar....."

Nada: ".....Revež se je v resnici vsem smilil. Že itak njegova dolga postava se je še zdaljšala, trebuh se je popolnoma nekam skrnil. Z eno besedo: bodisi iz bližine, bodisi od daleč je bil do pičice podoben Boltarjevemu Tilnu, slavnemu dolginu in junaku izza turških vojsk.....Pozabila pa bi kmalu na junaškega plavača, ki se je upal celo med pasjeribce....." "....., ker naši niso prav nič podobni sportnim tepcem, ki bi umrli za slavo....."

Riba: ".....Premišljeval je, premišljal in tudi premislil, sicer le to, kar mu je bilo od Boga dano.....Bali smo se že, da bo šlo vse po...vinu.....Da se je pokazalo veliko navdušenje do tega dneva, govori dejstvo, da so že nekaj dni prej plapolale po oknih bolj navdušenih državljanov...volnene nogavice.....Staro in mlado, od najnižjega učenjaka in gospoda pa do najvišjega čevljarja in reveža, vse je bilo tam in zvedavo čakalo, kaj bo.....Ženske pa so bile najbolj prične prične tiste, ki so prišle prve, ker so prehodile progo v najkrajšem času....Pri nogometu pa so vkljub prisotnosti številnega občinstva zmagali zmagovalci.....Tekma z zavezanimi nogami se je evrgla radi pomanjkanja vrvi. Pa se mi zdi, da ni baš potrebna, ker na ta način tekmujejo kmalu dvajset let.....Pametno je bilo tudi to, da so mene stavili za priglédnika tja, kjer se toči pristna kraška kaplja....." ---

-NAŠ POSEBNI POROČEVA-

LEC

nam poroča, da je na enem svojih nočnih pohodov po Štampiharski deželi izsledil nežno bitje, ki zna kaj dobro risati in slikati. Povedal nam je tudi, da je to bitje naša sladka mala Marijana ali po naše Marma. Že nekaj časa nosi po žepu dva papirčka z njenimi risbami, ne mara pa povedati, kako ju bo uporabil. Marma mu je tudi obljubila, da bo za prihodnjo številko "Domače kaplje" kaj poslala. Kaj bo ta "kaj", ne vemo, morda pa bo vendar le kaj...

Neodgovorni urednik:

Neodgovorni ravnatelj:

FJOKETO

BEN-DAN